

Jeffrey B. Burton

De Schaakman

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

De *special agent* klapte zijn identiteitsbewijs open voor de twee agenten die rondhingen voor de ingang van de recente plaats delict in Washington, D.C. Te oordelen naar de twee persbusjes die verderop in de straat op afstand werden gehouden, zou het voorpaginanieuws worden in de krant van morgenochtend.

Of eigenlijk, verbeterde de agent zichzelf terwijl hij bij de ingang van de chique woning het beveiligingssysteem controleerde, zou het voorpaginanieuws in de krant van deze ochtend worden, en het zou in nieuwsprogramma's op alle zenders verschijnen, een hoofdartikel dat deze oude stad tot in haar grondvesten zou schokken. De agent trok elastische overschoenen over zijn zwarte Florsheims aan en liep in de richting van de trap. De koffie die zijn slokdarm had verbrand toen hij zich zo snel mogelijk naar de plaats delict haastte, had zijn slaperigheid nauwelijks verdreven. Hij begon te oud te worden voor dit soort middernachtelijke oproepen; hij had zich graag op een van de treden van de marmeren wenteltrap opgerold om nog vijf uur slaap in te halen. Alleen zou dat natuurlijk niet zo'n beste indruk maken bij zijn ophanden zijnde beoordelingsgesprek.

Het Brink's beveiligingssysteem was heel gedegen en als het slachtoffer het niet zelf had uitgezet, betekende dat: o shit! Oftewel: o shit, de onbekende verdachte – de OV – was geen domme jongen. Uit twee telefoontjes op weg ernaartoe maakte hij op dat het dienstmeisje op bezoek was bij een zieke zus in Seattle. De chauffeur, die veilig onder de wol

lag in zijn huis in Alexandria, had zijn werkgever voor diens woning in Georgetown afgezet na een verlaat diner met wat hooggeplaatste senatoren, met de strikte order hem de volgende ochtend om stipt tien uur op te komen halen.

De agent had de trap bestegen en hij liep door een lange gang naar een open kamer, waaruit de gedempte stemmen klonken van het onderzoeksteam. Hij keek op zijn horloge. Drie uur 's nachts. Vermoedelijk scenario: het slachtoffer komt thuis, tikt zijn beveiligingscode in, gaat naar boven, hangt zijn stropdas en jasje op in de inloopkast op zijn slaapkamer, schopt zijn loafers uit, stapt de riant badkamer in om vlug zijn tandjes te poetsen en wanneer hij de ruime slaapkamer binnenloopt, treft hij de schutter aan op zijn bed. Geen teken van strijd, misschien kende hij de OV, misschien liet hij hem – of haar, het was tenslotte Washington, D.C. – binnen in zijn huis zodra de chauffeur ervandoor was. Hoe dan ook, er was geen teken van een worsteling. De man die onlangs door de president was benoemd en binnenkort voorzitter van de Amerikaanse beurswaakhond zou worden, krijgt een kogel in zijn knar.

Maar dat was maar één van de twee redenen waarom de agent zijn nachtrust had moeten opgeven en van ver had moeten komen opdaven. De andere reden was iets wat hij met eigen ogen moest zien, voordat ze het lichaam van het beurscommissielid voor een formele autopsie zouden meenemen.

De agent zag rechercheur Howell en stevende op hem af. Hij had Howell het afgelopen jaar al een paar keer ontmoet.

Howell zag hem naderen en knikte. 'De schutter heeft voor hij de kamer verliet blijkbaar het alarmnummer gedraaid met het toestel naast het bed.'

De agent keek toe terwijl een andere rechercheur de telefoon op vingerafdrukken onderzocht. 'Toch netjes van hem.'

'Ik heb het bandje beluisterd. Er viel niets op te horen dus het hoofdkwartier heeft er een patrouilleauto en een ambulance op afgestuurd.' Rechercheur Howell keek naar de FBI-agent. 'Kun jij hier wat mee?'

De agent haalde zijn schouders op. 'Heb jij gebeld?'

'Ja.'

'Waarom?'

'Vraag maar aan hen,' zei Howell terwijl hij met zijn duim over zijn schouder wees. De agent liep naar het lijk en knielde neer. Twee lijkschouwers zaten op de grond, de ene sprak in een recorder in zijn hand allerlei metingen in. Een forensisch team hield zich met de grote slaapkamer bezig, een paar anderen liepen rond door de badkamer. De agent zag het somber in. Hij had er een hard hoofd in dat ze iets bruikbaar zouden aantreffen. De zeventigjarige weduwnaar C. Kenneth Gottlieb II lag op zijn rug op een enorm gebroken wit berbertapijt, met in zijn achterhoofd een vuistdik gat dat eruit geslagen leek. Uitgangswonden zagen er vaker zo uit.

'Nog wat bijzonders?' vroeg de agent.

De lijkschouwer met de recorder stopte met dicteren en keek door jampotglazen heen naar hem op.

'Vermoedelijk een .45-patroon.'

De agent onderzocht het voorhoofd van het slachtoffer waar de kogel naar binnen was gegaan, en begon te denken dat hij deze zaak ook wel op afstand kon volgen via de kranen, en dat hij vannacht misschien echt nog wat slaap kon inhalen in plaats van de nacht in een tochtige vergaderzaal door te brengen.

'Verder nog wat?'

'Het gekste geval dat ik in mijn acht jaar hier heb meegemaakt.' De lijkschouwer hield een klein zakje omhoog en de agent beseftte onmiddellijk dat er van slapen geen sprake meer zou zijn. In het zakje zat een schaakstuk: een met scharlakenrood bedekte glazen koningin. 'Dit zat meer dan een centimeter diep in de wond. Zo stevig erin geschroefd dat ik een tangetje moest gebruiken om het eruit te wrikken zodra de fotografen klaar waren.'

De agent stond op en toetste op zijn mobieltje een nummer in terwijl hij de kamer uit liep. Er werd direct opgenomen.

'Hij is terug.'

I

Openingszetten

1

Het was een slopende dag geweest. En het leek vooralsnog niet beter te zullen worden.

Agent in ruste Drew Cady dacht dat hij zijn vroegere leven achter zich had gelaten, en hij kon zichzelf wel voor de kop slaan dat hij had opgenomen, hoewel hij via nummerherkenning had gezien dat het uit Quantico kwam. Van een bepaalde academie die op de marinebasis in de groene heuvels van Virginia was gevestigd.

Het was bijna onvoorstelbaar dat nog maar zes uur daarvoor Cady thuis in zijn werkkamer had gezeten, drinkend van een glas versgeperste jus, en op het punt had gestaan om op het laatste moment onder de vraagprijs te bieden bij een onlineveiling op een halve dollar uit 1918 met Abraham Lincoln erop. Amerikaanse numismatiek was na zijn vroegde pensioen een verslavende hobby geworden. Cady had wat adviserende klusjes aangenomen, voornamelijk hotelketens helpen hun beveiligingssysteem naar de eenentwintigste eeuw te upgraden, maar munten verzamelen was echt een allesoverheersend tijdverdrijf geworden. En dit juweeltje bevond zich in uitstekende staat, een blozend roze gloed was ter verlokking over de munt heen gespoten.

Nee, Cady had nooit moeten opnemen.

Hoewel er geen bijzonderheden waren vermeld, had Roland Jund, zijn vroegere baas en momenteel een van de adjunct-directeuren op het Bureau, Cady geprest en gevleid en nog net niet gechanteerd om alles te laten vallen en spoorlags naar het vliegveld te gaan – binnen enkele minuten zou er bij Cady een auto voorrijden – en een vlucht te

boeken van zijn woonplaats Canton, in Ohio, naar de Amerikaanse hoofdstad. Vervolgens moest hij zich haasten naar het J. Edgar Hoover Building, het hoofdkwartier in Washington, D.C., op Pennsylvania Avenue, waar Jund zo snel mogelijk contact met hem zou opnemen.

Zodra Cady de beveiliging was gepasseerd, werd hij een lege vergaderzaal binnengeleid door een zwaarmoedige secretaresse en kreeg hij te horen dat de andere agenten zich snel bij hem zouden vervoegen. Agent 'in ruste', het mocht wat, mopperde Cady in stilte. Gelukkig waren ze op weg naar de vergaderzaal langs een koffieapparaat gekomen en had Cady een niet aangeboden bakje troost kunnen scoren, terwijl de sippe secretaresse wat afzijdig naar hem stond te fronsen. Het kopje – te zoet, alsof Cady onbewust extra suiker had toegevoegd ter compensatie van de bittere pil die hem te wachten stond – stond bijna leeg op de vergadertafel naast zijn onbeschreven blocnote. Maar goed dat ik me hierheen heb gehaast, zodat ik nu kan gaan zitten duimendraaien – een handeling die hij niet meer met stijl kon volbrengen sinds zijn rechterhand nog maar voor vijftig procent functioneerde.

En waarom zit ik hier eigenlijk precies, vroeg Cady zich af. Drie jaar is een eeuwigheid in dit vak. Wat zou ik nou voor onmisbare hulp kunnen bieden?

De nieuwscyclus van vandaag had zich alleen toegepitst op de moord – nee, de liquidatie – op het hoofd van de beurscommissie, C. Kenneth Gottlieb. Cady kende Gottlieb niet; hij zou die oude heer bij een confrontatie van de politie waarschijnlijk niet hebben kunnen aanwijzen. Gottlieb was een van de vijf leden geweest van de beurscommissie. Hij was door de president gekozen als vervanger van de voorzitter, die onlangs zijn ontslag had ingediend na een massale motie van afkeuring van beide partijen vanwege het gestaag slinkende vertrouwen van het publiek in de financiële markten. En met het hoger op de ladder klimmen van Gottlieb werd op Wall Street gefluisterd dat er nieuwe tijden aanbraken. Maar dat was alleen voor de insiders; voor Cady was Gottlieb niet meer dan een bureaucraat in een stad die

barstte van de bureaucraten. Jund wilde verder niets door de telefoon vertellen, allemaal strikt geheim, wat Cady belangstigde en wat op zich als antwoord volstond.

Het kon maar één ding betekenen.

Cady keek meteen naar de deur toen Jund binnenkwam met een aktetas in de hand, op de voet gevolgd door Elizabeth Preston, Junds administratieve hulpje. Achter hen aan liep een jonge, donkere man die Cady niet kon plaatsen. Ze hadden allemaal dezelfde grimmige uitdrukking. Cady stond op en stak zijn verlamde hand uit naar zijn vroegere baas.

'Drew!' Jund toonde een grijns vol tanden, gaf Cady een stevige hand en deed alsof hij niet merkte dat Cady een allesbehalve stevige hand teruggaf. 'Geweldig je weer te zien. Je herinnert je zeker Liz nog wel?'

'Natuurlijk,' antwoordde Cady; hij knikte naar Preston en merkte het nieuwe grijs op in haar melkboerenhondenhaar, dat op schouderlengte was geknipt. Ze toonde Cady haar smalende monalisalachje en hij prees zich gelukkig. Ze hadden vroeger regelmatig aanvaringen met elkaar gehad. Hij koesterde geen wrok naar Preston toe, maar zij bleef zo goed als ondoorgrondelijk.

'En dit is agent Fennell Evans. Hij is ons wonderkind bij FSRTC.'

'Zeg maar Fen.'

Cady reikte over de tafel heen en schudde agent Evans de hand. FSRTC was het forensische wetenschappelijk centrum voor onderzoek en training van de academie.

'En, hoe gaat het met je postzegelverzameling?' pestte Jund hem.

'Ik verzamel munten, sir. Door dit tripje van u loop ik trouwens iets mis waar ik al drie maanden achteraan zit.'

'Ik betaal het eten vanavond wel. Dan mag jij het wisselgeld doorneuzen dat ik van de serveerster terugkrijg.'

'Goeie.'

Cady wist opeens weer waarom hij de adjunct-directeur zowel mocht als haatte. Dankzij zijn gepolijste charisma navigeerde Jund niet alleen moeiteloos door de roerige wateren van het Bureau, maar was hij in een betrekkelijk

korte tijd ook tot een buitengewoon invloedrijke positie opgeklimmen. Maar Cady had ook Junds ruwe kantjes leren kennen, ruw en grof, waar alle vernis was weggesleten. Hij hoopte die kantjes nooit meer te hoeven zien.

'Ik ben meer een golfer, Drew. Ik krijg er geen genoeg van.' En met een gedempt kuchje nam Jund plaats en gaf hij aan dat het met de plichtplegingen gedaan was. Hij opende zijn aktetas en haalde een dossiermap van manillapapier en een pen tevoorschijn. 'Ik bied je mijn oprechte excuses aan dat ik je tegen je wil in helemaal hierheen heb laten vliegen, Drew, maar ik denk dat je zo meteen de reden daarvoor wel zult begrijpen, evenals de reden voor al dat geheimzinnige spionagegedoe.' Jund sloeg het dossier open en zocht de inhoudsopgave af, kleine vinkjes aanbrenghend in de marge terwijl hij de paragrafen afwerkte.

'Zoals je ongetwijfeld zult weten werd gisteravond laat een lid van de beurscommissie, C. Kenneth Gottlieb, vermoord aangetroffen in zijn slaapkamer. Eenmaal door het voorhoofd geschoten. Vanwege Gottliebs status is deze zaak een politieke bom.'

'CNN op het vliegveld was nogal vaag. Zijn er op dit moment al verdachten of arrestaties?'

'Geen arrestaties, maar geef me nog even voordat we de verdachten bespreken.' De adjunct-directeur leunde voorover in zijn stoel. 'De plaats delict was brandschoon, geen teken van strijd, geen teken van braak of vernielingen; eerlijk gezegd lijkt er niets te zijn ontvreemd, hoewel in zijn huis sieraden, kostbare kunstwerken aan de muren en een paar kluizen waren.'

'Misschien kreeg Gottlieb bij een escortbedrijf minder waar voor zijn geld dan hij had bedongen, en liep zijn afspraakje in de soep.'

'We bekijken natuurlijk alle mogelijke scenario's, maar in het licht van wat ik je nu ga vertellen, lijkt een zedenmisdrif erg onwaarschijnlijk. Zie je, Drew, er lijkt niets te zijn ontvreemd, maar er is wel iets achtergelaten, met het specifieke doel dat wij het zouden vinden.' Jund gaf de deskundige van de forensische afdeling een seintje: 'Fen.'

'Een schaakstuk werd in de dodelijke wond gestoken...'

'Jezus christus.' Cady keek omlaag naar de littekens die kriskras over de rug van zijn rechterhand liepen.

'Zeg dat wel,' zei Jund.

Drie jaar tevoren had Cady tijdens de nasleep van de Schaakman-zaak in een ziekenhuis vertoefd, waar hij een aantal operaties moest ondergaan, en toen nog een maand thuis afkicken van de opiaten. 'Welk schaakstuk was het, agent Evans?'

'Een koningin van doorzichtig glas. Hetzelfde soort dat de Schaakman indertijd bij zijn moorden gebruikte.'

'Als de Schaakman nog leeft,' dacht Cady hardop, 'en een nieuw spel begint, moet alles wat we dachten te weten over de oorspronkelijke zaak op de schop.'

'Ja, hoor eens, iedereen die zelfs alleen maar koppen-snelt zal zich al die gruwelijke feiten uit die tijd herinneren.' De adjunct-directeur vervolgde: 'Je hoeft niet gestudeerd te hebben om te zien dat de moord op Gottlieb het werk van een copycat is.'

'We hebben tegen de pers niets gezegd over de schaakstukken.'

'Dat klopt, Drew, maar deze stad is zo lek als een mandje. Dat weet je. Rijke en beroemde sterfgevallen hebben vaak dat effect. En op het moment dat het lekken begon, werd het een mediacircus. Er stonden indertijd de meest onzinnige berichten in de kranten.'

'Dat herinner ik me.'

'Een dubbele lobotomie lijkt vandaag de dag een toelatingseis voor de school voor journalistiek. We deden ons best om onze troefkaart geheim te houden, maar uiteindelijk kwam het toch aan het licht. Het journaal schreef er zelfs boeken over.'

'Herinnert u zich nog onze discussie? Toen ik indertijd het Bureau verliet?'

Jund knikte. 'Dat is een van de redenen dat we je nu hebben laten komen, Drew. Jouw nachtmerriescenario. Dat het allemaal wat te mooi was afgelopen en zo... Maar laten we niet op de zaken vooruitlopen.'

'Waarop zou ik moeten vooruitlopen? Ik ben in ruste.'

Het bleef even stil in de zaal.

'Met jouw ervaring met de oorspronkelijke zaak,' sprak Liz Preston voor de eerste keer, 'hopen we jouw diensten op een strikt adviserende basis te kunnen gebruiken.'

Cady lachte hardop. 'Jullie nemen me in de maling, hè?'

'We kunnen je unieke inzicht goed gebruiken.'

'Jullie barsten van de agenten die veel slimmer zijn dan ik.'

'Niemand kent de Schaakman-zaak zo goed als jij, Drew. Jij kent die van haver tot gort. Of je het nou leuk vindt of niet, jij bent onze deskundige. Help ons te bewijzen dat het een copycat is.'

'En als het nou geen copycatmoord is?'

'Nou, als hij echt nog leeft, en dat is nog maar zeer de vraag, dan heb je hem al eens eerder het vuur aan de schenen gelegd.'

'Waarom kreeg ik dan, als ik het zo goed heb gedaan, de hersens van het laatste slachtoffer over mijn jasje heen?'

'Je hebt ons vanuit je ziekenhuisbed op het juiste spoor gezet.'

'Dat was een proces van eliminatie.' Cady keek naar de adjunct-directeur. 'En als ik het nu zo hoor, heb ik dat waarschijnlijk ook verkloot.'

'Daar geloof ik niks van,' zei de adjunct-directeur zachtjes. 'Ockhams scheermes: kies de eenvoudigste verklaring.'

'Met alle respect, sir, bij de Schaakman was de eenvoudigste verklaring nooit de juiste.'

'De Schaakman is dood.' Jund begon op zijn vingers te tellen. 'We hebben godbetert zijn lijk, we hebben een enorme hoeveelheid bewijsmateriaal: vingerafdrukken, het moordwapen, zelfs de resterende schaakstukken; en we hebben een motief en gelegenheid. Het was een inkopper-tje. Dus zolang we geen onomstotelijk bewijs van het tegendeel hebben, is Gottliebs moordenaar een copycat.'

'Maar stel nou dat het toch geen copycat is, wat als hij nou echt de Schaakman blijkt te zijn; waarom zou hij dan terugkeren?' vroeg Cady. 'Hij behaalde de volmaakte schaak-

mat, deed dat op zo'n manier dat we de klopjacht staaften, aangezien u en ik alles in het werk zouden hebben gesteld om hem te vinden. Waarom zou hij nu dan terugkeren?'

'Arrogantie,' zei Jund.

'Misschien wil hij weer voor het voetlicht treden. Een toegift geven. Je weet dat die sadisten er nooit genoeg van krijgen,' opperde agent Preston.

'Hij is allesbehalve een doorsnee sadist. Die klootzak speelde al echte schaakpartijen toen wij nog zaten te dammen.'

'Misschien is het spel nooit echt voltooid,' opperde agent Evans. 'Je zei zelf al dat alles uit de oorspronkelijke zaak opnieuw onderzocht moet worden.'

Cady knikte, in gedachten verzonken.

'Ik snap het niet, Drew,' zei Preston. 'Volgens jouw nachtmerriescenario heeft de Schaakman ons allemaal wijsgemaakt dat hij dood was. Dus zelfs als we aannemen dat hij nog in leven is, weiger je Gottliebs dood aan hem toe te schrijven?'

'Ik weet bij god niet wat ik ervan moet denken. Ik zeg alleen maar dit: als hij zo veel moeite heeft gedaan om zijn eigen dood te fingeren en ons op een dwaalspoor te zetten, dan slaat het nergens op dat hij nu weer opduikt.'

'Help ons dan te bewijzen dat het een copycat is, dan ben je vrij om je lieve leventje te hervatten,' zei Jund met een smekende blik in de ogen. 'Maar als jouw nachtmerriescenario blijkt te kloppen, Drew, dan zul je hem voor ons uit zijn tent moeten lokken.'

'Eerlijk gezegd had u me drie jaar geleden moeten ontslaan.'

'Ik geef toe dat het onderzoek vreselijk fout liep. Maar we zitten nu tot aan onze nek in de penarie, en we hebben je hulp nodig om...'

'Nee.'

'Wat?'

'Ik zei nee.'

Adjunct-directeur Jund liet zijn pen op de opengeslagen map vallen. 'Liz, zouden jij en agent Evans zo vriendelijk willen zijn even een pauze in te lassen?'

Er viel niet op te maken welke van de twee agenten meer haast maakte om de vergaderzaal uit te komen, de twee elkaar aanstarende mannen achterlatend.

'Wat is er aan de hand, agent Cady?' De functietitel rolde traag van de tong van de adjunct-directeur, alsof door Cady toe te spreken alsof hij nog steeds op het Bureau werkte, dat werkelijkheid zou worden. 'Jij was mijn paradepaardje, mijn beste speurneus. Een keiharde.'

'Ik ben nooit een keiharde geweest.'

'Dat dacht ik wel.'

'Senator Farris kwam me de eerste avond in het ziekenhuis opzoeken... In het George Washington-ziekenhuis.'

'Echt?' antwoordde Jund. 'Die beste senator had het die week helemaal op mij gemunt en hij eiste mijn ontslag. Ik nam hem off the record even terzijde om daar een eind aan te maken. Ik heb nooit geweten dat hij jou in het ziekenhuis had opgezocht.'

'"Opgezocht" is misschien niet het goeie woord. Mijn hand was omhoog gehesen, mijn kaak zat dichtgeschroefd met ijzerdraad, ik had een eerstegraads hersenschudding en een knie zo groot als de Mount Saint Helens, en ondanks het morfine-infuus bonkte mijn hoofd. Ik voelde me alsof ik door een vrachtwagen was aangereden en kon geen oog dichtdoen.'

'Ik heb wel eens doodgereden dieren gezien die er florisanter uitzagen dan jij die nacht.'

'Rond vier uur 's morgens klinkt er rumoer op de gang. Een ogenblik later stormt Arlen Farris naar binnen. Hij kijkt me heel lang woedend aan en zegt: "Ik had niets liever gewild dan dat jij in zijn plaats in het lijkenhuis lag."' "

'Senator Arlen Farris is een bullebak en een klootzak.'

'Door mij is zijn zoon omgekomen.'

'Niet door jou, Drew.' De adjunct-directeur haalde een nog dikker dossier uit zijn aktetas en legde het boven op de geopende map voor hem. 'De enige reden dat jij die avond in Patrick Farris' huis was, was vanwege hun leugens.'

'Hoe misleidend de senator en het Congreslid ook waren, ik had door hun rookgordijn heen moeten kijken.'

'Helderziendheid valt niet onder je functieomschrijving.'

'Vergeet niet dat ze bij ons om hulp kwamen vragen.'

Jund bekeek het dossier dat hij net op tafel had gelegd en veranderde toen abrupt van onderwerp. 'Hoe gaat het met Laura? Hebben jullie het uitgepraat?'

'Zoiets,' zei Cady. 'Ze is in juni hertrouwd. Met een of andere vent die een autobedrijf in Akron bezit.'

'Dat wist ik niet.' Jund bloosde. 'Het spijt me.'

'Een gemeenschappelijke vriend had een blind date voor ze geregeld. Ik vermoed dat het klikte.'

De adjunct-directeur keek naar Cady's linkerhand. 'Je draagt nog steeds de ring.'

'Blijkbaar wil ik die leugen in stand houden.' Cady zweeg, hij zocht naar de juiste woorden en zei toen: 'Hoor eens, ik wil niemands tijd verspillen. Ik waardeer uw vertrouwen in mij, echt, maar ik ben voor dit alles niet in de wieg gelegd. Ik kan het niet meer. Als iemand meer wil weten van wat er in die tijd is gebeurd, hoeft hij alleen maar te bellen.'

'Ik ben doodop, agent Cady. Ik heb bijna dertig uur lang geen oog dichtgedaan, dus vergeef me alsjeblieft dat ik je de verkorte versie van de peptalk voorschotel. Je doet me denken aan een kaduke frisdrankautomaat, jongen, met een bordje DEFECT erop.'

'Of misschien wil ik gewoon met rust gelaten worden.'

'Gedragsdeskundigen zouden iets mompelen over snakken naar verlossing en het afsluiten.'

Cady begon het hoofd te schudden.

'Laat me uitspreken,' zei Jund, terwijl hij achteroverleunde. 'Ik ben door atheïstische ouders opgevoed en stel me mijn ziel voor als een kapotte vlieger die wappert in de wind, dus ik weet niets af van verlossing. Maar, agent Cady, ik kan wel het afsluiten van harte aanbevelen, waar jij volgens mij naar snakt. Het is privé en persoonsgebonden, ieder zijn meug, maar voor mij is afsluiten wanneer ik in de rechtszaal achter de beklaagde zit en met mijn ogen een gat brand in zijn achterhoofd. Na een tijdje voelt hij dat en draait hij zich om. Altijd. En dan geef ik mijn beste Stan Laurel-imitatie ten beste.'

'Van Laurel en Hardy?' vroeg Cady niet-begrijpend.

'Ik heb een steengoede Stan Laurel-imitatie in huis, agent Cady. Steengoed. Dan zien ze dat ze gepakt zijn door iemand met het IQ van een dode hamster. Herinner je je nog die hondenkennelmoordenaar van tien jaar terug? Bij het proces probeerde hij steeds naar me om te kijken, hij kon zijn ogen niet geloven. Ik liet mijn mond zelfs openhangen, om er helemaal als een halfgare dorpsgek uit te zien. Toen ze hem die middag terugbrachten naar zijn cel, probeerde hij door de aderen in zijn pols heen te knauwen. Ik vlei mezelf graag met de gedachte dat dat vanwege mij was. Ik besef dat ik hierdoor klink als een volslagen gek, agent Cady, maar zo sluit ik het af. Daardoor kan ik 's nachts slapen.'

Cady dacht na over wat de adjunct-directeur had gezegd, ervan overtuigd dat hij een grap maakte, en schudde het hoofd. 'Het heeft niks met afsluiten te maken.'

'Het heeft alles met afsluiten te maken.' De adjunct-directeur leunde naar voren en sloeg op de nieuwe dossiermap om zijn woorden kracht bij te zetten. 'Je hebt me vaak verteld dat je dacht dat de vogel was gevlogen, dat de slot-scène in scène was gezet door het eerste het beste amateur-gezelschap. Waarop drie jaar volgden van twijfels en bedenkingen die borrelden onder de oppervlakte; genoeg om je tot waanzin te drijven. Als het geen copycat blijkt te zijn, kun jij ons helpen die klootzak in te rekenen, agent Cady, en dan sluit je de boel goed genoeg af om je oude leven weer te hervatten.'

'Sir...'

'Nee, agent Cady. Laat me even uitspreken. Ik verlang niet van je dat je het onderzoek leidt. Dat doet Preston, voorlopig tenminste. Dit doe je gewoon vanuit je luie stoel. Ver van de krantenkoppen.'

'Wat wilt u dat ik doe?'

'Wat licht werk. De koppen bij elkaar steken met Liz en het Gottlieb-dossier doornemen. Dat zal niet lang hoeven duren, aangezien het ongeveer zo dun is als je vingernagel. Kijk of het woord "copycat" ervanaf druipt.'

'Om een of andere reden denk ik niet dat u me alleen hiervoor heeft laten overkomen.'

'Ik wil dat je de thuisbasis voor mij bemant.'

'Wat houdt dat in?'

'Als het geen copycat is, als de Schaakman echt nog leeft en zich gedeisd houdt nadat hij ons verschrikkelijk te grazen heeft genomen, is er niemand die beter dan jij weet wat er drie jaar geleden allemaal is voorgevallen. Je zult dus terug in de tijd moeten reizen en alle losse eindjes voor me moeten opsporen. Dan moet je me die losse eindjes brengen zodat we die klootzak keihard binnen kunnen halen en voor het gerecht slepen, tot aan zijn dodelijke injectie toe.'

'Wilt u dat ik het oorspronkelijke onderzoek als cold case heropen?'

'Na Patrick Farris kwam alles tot een abrupt einde. De Schaakman was dood, dus kon het onderzoek in feite onmiddellijk worden beëindigd. Maar als we fout zaten... Als we fout zaten...' De adjunct-directeur liet de stilte voor zich spreken.

'Een cold case,' zei Cady, in gedachten het denkbeeld verwerkend.

Jund stond op en raapte het FBI-dossier op. 'Als je die zaak uit het verleden oplost, kunnen we die moorddadige klootzak in het heden te pakken krijgen.' De adjunct-directeur stak het Schaakman-dossier uit.

Cady nam het van hem aan.

Jund kreeg niet de kans iets te zeggen, want er werd geklopt, de deur ging open en de sippe secretaresse kwam tevoorschijn.

'Neem me niet kwalijk dat ik stoor, directeur, maar *The Washington Post* heeft Gottliebs dood in verband gebracht met de Schaakman. Een van hun verslaggevers vraagt om een reactie.'